

at kunne tillade, at et Flertal paa $\frac{2}{3}$ af faavel hele Tiendehedsen som af Tiendehedernes Antal forbinder Mindretallet, idet den nævnte Sum ikke er saa meget udover den Sum, enhver som helst Tiendeheder maatte kunne være tjent med at afløse Tienden for, at der herved kunde være nogen Betænelighed.

Den Sum, som Mindretallet mener, at enhver som helst Tiendeheder maa kunne være tjent med at afløse Tienden for, er 16 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten), og Mindretallets Forslag tillægger derfor enhver Tiendejer Ret til af Tiendehederne at kræve, at de skulle afløse deres Tiende ved at betale ham en saadan Kapital, i hvilket Tilfælde han faar Ret til af Statskassen at kræve det i § 3 ommeldte Bidrag, bestaaende af 6 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten), saaledes at han altsaa, naar han selv begærer Afløsning, i alt vil faa en Kapital, der svarer til 22 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten).

Forholdet vil altsaa blive det, at hvor Flertallet af Tiendehederne ere villige til at betale 18 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten), kunne de begære Afløsning, i hvilket Tilfælde Tiendejeren for sin Tiende faar en Kapital lig 24 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten) og derhos slipper for den Tienden nu paahvilende Skat, og at, hvor Tiendejeren er villig til at opgive sin Tiende for en Kapital lig 22 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten) — i hvilket Tilfælde han ogsaa slipper for Skatten — befries Tiendehederne for Tienden ved at betale 16 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten).

Det er Mindretallets Overbevisning, at, hvis dets Forslag bliver til Lov, vil en meget stor Del af Landets Tiender blive afløst efter den ene eller den anden af disse Regler, og at alle de øvrige ville blive afløste derved, at Parterne træffe Overenskomst om en Deling af de 2 Gange Kapitels-

taksten (henholdsvis Middelfapitelstaksten), som udgør Differencen mellem de to Afsløsningsregler, i hvilket Tilfælde ogsaa det ved Mindretallets Ændringsforslag til § 3 ommeldte Bidrag af Statskassen vil komme Afløsningen til gode.

Thvorvel Mindretallet ikke vilde have den mindste Betænelighed ved at give en ubegrænset Afgang til Afløsning efter de i dets Ændringsforslag til § 2 fastsatte Regler, har det dog ment at gøre Forslaget mere antageligt for Regeringen ved at begrænse Agangen saaledes, at Statskassens Bidrag ikke maa overstige 1 Million Kroner om Aaret, dog med Tillæg af, hvad der i enkelte Aar maatte være anvendt under 1 Million, og saaledes, at Afsløsningsbegæringerne tages til Følge i den Orden, hvori de indkomme til Finansministeriet. For at lette den hele Sags Gennemførelse for Statskassen saa vel som Agangen for Tiendehederne til at tilvejebringe den fornødne Kapital, har Mindretallet derhos sluttet sig til Flertallets Ændringsforslag til §§ 10 og 11, saa at de kontante Bidrag, der skulle udredes af Statskassen, ville i en meget lang Arrække blive forholdsvis meget smaa Beløb.

Af foranstaaende Mindretalsbetænkning vil fremgaa de Grunde, der have ledet Mindretallet til dets Hovedændringer, medens dets forskellige af disse flydende Redaktionsændringer formentlig ingen nærmere Forklaring tiltrænge.

Udvalgets Medlemmer (S. C. Christensen, P. Christensen og S. Madsen), som ere Medforslagsstillere af de Ændringsforslag, der ere stillede af Mindretallet, og som derfor ogsaa slutte sig til det væsentlige af den i Betænkningen givne Begrundelse for disse, finde dog Anledning til følgende yderligere Bemærkning:

Da vor principale Betragtning af Tiendeforholdets Afløsning findes udtrykt i det af S. C. Christensen derom indbragte Lovforslag, saa maa vi beklage, at Udvalget med stort Flertal har afflaaet at lægge dette til